

Learning Model for English Communication Among Youth in The Old City Area, Phrae Province based on Community Learning

รูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่า
จังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้

Received: Sep 29, 2025

Revised: Oct 27, 2025

Accepted: Oct 30, 2025

Panya Sunanta (ปัญญา สุนันตา)*

Phrae Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

วิทยาลัยสงฆ์แพร่ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Saipin Rungwattanakit (สายพิน รุ่งวัฒนะกิจ)

Phrae Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

วิทยาลัยสงฆ์แพร่ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Sumontien Kaenmanee (สมณเทียร แก่นมณี)

Phrae Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

วิทยาลัยสงฆ์แพร่ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

*Corresponding Author Email: dekdoi2529@gmail.com

Abstract

This research aimed to 1) study a model for English communication learning, 2) develop an English communication model for youth, 3) evaluate a community-based English communication learning model for youth in the old city area of Phrae province. This study used a mixed-methods approach. Data was collected using questionnaires from youth and individuals connected to the old city area of Phrae who are involved in community-based learning. This included caretakers or those associated with the old city area and youth connected to the area. Statistical analysis included frequency, percentage, mean, and standard deviation. Interview results were analyzed descriptively.

Research Findings

1. Study of the English Communication Learning Model found that designing an English communication learning model for youth in the old city area of Phrae province should fully utilize the community's existing cultural and social assets. It should integrate communicative and experiential teaching approaches with a second language acquisition theoretical framework.

2. Development of the English Communication Learning Model for Youth found that 1) Community Activities Integration, which involves learning language skills through ongoing community activities that different communities organize annually. 2) Learning from Community Experts, which involves learning from local wisdom, knowledgeable individuals, or experts with skills relevant to the community's learning resources. 3) Community Cooperation, which is essential for successful community-based learning as it requires on-site engagement. 4) Community Used Resources, which is a crucial factor for accessing the community and fostering collaboration among participating youth.

3. Evaluation of the English Communication Learning Model for Youth found that 1) The comparison of pre- and post-learning achievements in English communication for youth in the old city area of Phrae revealed average scores of 15.13 and 16.90, respectively. The post-learning scores were significantly higher than the pre-learning scores at the 0.05 statistical level. 2) The evaluation of the community-based English communication learning model for youth in the old city area of Phrae found that the model was at a high level.

Keywords: Learning; Community; Youth; English

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษ 2) พัฒนารูปแบบการสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชน 3) ประเมินรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงผสมผสาน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากกลุ่มเยาวชนและผู้ที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับพื้นที่เมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ดูแลหรือมีความเกี่ยวข้องกับพื้นที่เมืองเก่า และเยาวชนที่มีความเกี่ยวข้องกับพื้นที่เมืองเก่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการสัมภาษณ์ ใช้วิธีการบรรยาย

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า การออกแบบรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่ ควรเน้นการใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์ทางวัฒนธรรมและสังคมที่มีอยู่ของชุมชนอย่างเต็มที่ โดยผสมผสานแนวทางการสอนที่เน้นการสื่อสารและประสบการณ์จริงเข้ากับกรอบทฤษฎีการได้มาซึ่งภาษาที่สอง

2. ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชน พบว่า 1) การบูรณาการกิจกรรมในชุมชน (Community Activities Integrations) คือ การเรียนรู้ทักษะภาษาผ่านกิจกรรมที่ชุมชน

มีการดำเนินการ โดยในแต่ละปีแต่ละชุมชนได้มีการรวมตัวกันเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ 2) การเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญในชุมชน (Community Experts) คือ การได้เรียนรู้จากปราชญ์ชุมชน ผู้มีความรู้ความสามารถ หรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ ชำนาญ มีทักษะที่สอดคล้องกับแหล่งเรียนรู้ในชุมชน 3) ความร่วมมือของชุมชน (Community Cooperations) คือ การได้รับความร่วมมือจากชุมชนถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีเนื่องด้วยการจัดการเรียนรู้โดยชุมชนย่อมมีการลงพื้นที่เพื่อเรียนรู้ และ 4) การใช้ทรัพยากรในชุมชน (Community Used Resources) คือ การเข้าถึงชุมชนเป็นปัจจัยที่ทำให้เยาวชนที่ร่วมกิจกรรมต้องได้รับเพื่อให้เกิดความร่วมมือจากชุมชน

3. ประเมินรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชน พบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เมืองเก่าจังหวัดแพร่ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 15.13 คะแนน และ 16.90 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนของเยาวชนที่เรียนรู้ในกิจกรรมการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่ โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า รูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ อยู่ในระดับ มาก

คำสำคัญ : การเรียนรู้; ชุมชน; เยาวชน; ภาษาอังกฤษ

บทนำ

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อพัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดีเก่ง และมีคุณภาพ โดยคนไทยมีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีพัฒนาการที่ดีรอบด้านและมีสุขภาวะที่ดีในทุกช่วงวัย มีจิตสาธารณะ รับผิดชอบต่อสังคมและผู้อื่นมีอัตลักษณ์ อดออม โอบอ้อมอารีมีวินัย รักษาศีลธรรม และเป็นพลเมืองดีของชาติมีหลักคิดที่ถูกต้องมีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 มีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาที่สาม และอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น มีนิสัยรักการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตสู่การเป็นคนไทยที่มีทักษะสูงเป็นนวัตกรรม นวัตกรรม ผู้ประกอบการ เกษตรกรยุคใหม่และอื่น ๆ โดยมีสัมมาชีพตาม ความถนัดของตนเอง การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตในช่วงวัยเรียน/วัยรุ่นปลูกฝังความเป็นคนดีมีวินัยพัฒนาทักษะความสามารถการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับทักษะในศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะทักษะด้านการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ความสามารถในการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน มีภูมิคุ้มกันต่อปัญหาหรืออาชญากรรมต่าง ๆ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีความยืดหยุ่นทางความคิด รวมถึงทักษะด้านภาษา ศิลปะ และความสามารถในการใช้เทคโนโลยีและได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจ รวมถึง

การวางพื้นฐานการเรียนรู้เพื่อการวางแผนชีวิต และวางแผนทางการเงินที่เหมาะสมในแต่ละช่วงวัยและนำไปปฏิบัติได้ตลอดจนการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่เชื่อมต่อกับโลกการทำงาน รวมถึงทักษะอาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศมีทักษะชีวิตสามารถอยู่ร่วมและทำงานกับผู้อื่นได้ภายใต้สังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม (สุธรรม สังศิริ, 2561 : 41)

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้ 1) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย ทั้งในการออกแบบหลักสูตรการพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ 2) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาที่เน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ 3) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลักด้วยหลักสูตรแบบเรียน สื่อการเรียนการสอนด้วยวิธีการที่แตกต่างกันได้ ทั้งนี้ตามความพร้อมของแต่ละสถานศึกษา และแสดงถึงความถนัดและความสนใจของผู้เรียน 4) ส่งเสริมการยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยการพัฒนาห้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ (Enrichment Class) พัฒนาห้องเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ (Conversation Class) รวมถึงพัฒนาหลักสูตรและรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับประกอบอาชีพโดยเฉพาะ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557 : 16)

การขาดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นปัญหาใหญ่ที่มีผลต่อการทำงานในอนาคต เนื่องจากเศรษฐกิจในศตวรรษที่ 21 ต้องการแรงงานคนที่มีทักษะการคิดเชิงสร้างสรรค์ การคิดเชิงวิเคราะห์ และเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้เด็กนักเรียนมีทักษะดังกล่าวที่กล่าวมา การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดการสร้างกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยกระบวนการเรียนรู้แบบรวมพลัง 5 ขั้นตอน (5 STEPs Collaborative Learning Process) เป็นแนวการสอน (Teaching Approach) ที่มีลักษณะการจัดกระบวนการเรียนรู้แบบ Active Learning ให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติ (Learning by Doing) เน้นการรวมกลุ่มของผู้เรียนที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกันมาช่วยเหลือกันทำกิจกรรมเรียนรู้ และร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อค้นคว้าหาคำตอบ อันนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเอง และการประยุกต์ใช้ความรู้ใหม่อย่างสร้างสรรค์ โดยมีขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ทั้งหมด (พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข, 2561 : 56-61) ดังนี้ 1. ขั้นเสนอสิ่งเร้าและระบุคำถามสำคัญ (Stimulating and Key Questioning) 2. ขั้นแสวงหาสารสนเทศและวิเคราะห์ (Searching and Analyzing) 3. ขั้นอภิปรายและสร้างความรู้ (Discussing and Constructing)

4. ขั้นสื่อสารและสะท้อนคิด (Communicating and Reflecting) และ 5. ขั้นประยุกต์และตอบแทนสังคม (Applying and Serving)

จังหวัดแพร่อยู่ในภาคเหนือตอนบนที่มีขีดจำกัดด้านการท่องเที่ยวและมีนโยบายส่งเสริมและพัฒนาเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว มาท่องเที่ยวในจังหวัดแพร่มากขึ้น อีกทั้งยังสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและให้มีกระแสเงินหมุนเวียนในจังหวัดจังหวัดแพร่เป็นเมืองเก่าแก่ที่มีประวัติศาสตร์มายาวนาน ถือได้ว่าเป็นจังหวัดแรกที่เป็นประตูสู่ลุ่มนาไปสู่จังหวัดอื่น ๆ ของภาคเหนือตอนบนและมีแหล่งสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญน่าสนใจมากมาย ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมและประเพณีอันทรงคุณค่าทางวัฒนธรรมแก่ชาวจังหวัดแพร่ สถานที่ท่องเที่ยวแต่ละที่ล้วนมีความหมาย มีตำนานที่บ่งบอกถึงประวัติศาสตร์ของจังหวัดแพร่ เช่น วัดพระบาทมิ่งเมืองวรวิหาร ศาลหลักเมืองแพร่ คู่มเจ้าหลวงเมืองแพร่ วัดจอมสวรรค์ วัดสระบ่อแก้ว วัดพระธาตุศรีชุมวัดหลวง วัดหัวช่วง บ้านเจ้าหนานไชยวงศ์ คู่มวิชัยราชา คู่มโบราณดำนานเมืองแพร่ พิพิธภัณฑ์เสรีไทย บ้านวงศ์บุรี กำแพง และคูเมืองแพร่ และพิพิธภัณฑ์ป่าไม้จังหวัดแพร่แต่ละสถานที่ที่ได้กล่าวมาข้างต้นในปัจจุบันยังไม่ได้รับในการประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่ยู้งอกอย่างกว้างขวาง จึงทำให้ประชาชนทั่วไปนั้นคิดว่าจังหวัดแพร่ไม่ค่อยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ผู้วิจัยได้มองเห็นความสำคัญของปัญหานี้ที่จะนำมาพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมได้อย่างยั่งยืน

จากที่กล่าวมาเบื้องต้น ผู้วิจัยมีความสนใจในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่ ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เพื่อที่นักเรียนสามารถที่จะฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษเพื่องานอาชีพได้ ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับเจตนารมย์ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ซึ่งประกอบด้วย 1) ความรู้ความเข้าใจในโครงสร้างสำนวน ประโยค คำศัพท์ 2) ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน รวมถึง 3) คุณลักษณะเฉพาะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยที่รูปแบบการสอนนี้สามารถใช้เป็นรูปแบบการสอนต้นแบบและเป็นข้อมูลสำหรับการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษในรูปแบบการสอนอื่น ๆ ได้ นอกจากนั้นเพื่อเป็นข้อมูลเสนอแนะแก่หน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อนำรูปแบบการสอนดังกล่าวไปใช้ให้เกิดประโยชน์สำหรับครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพหรือผู้บริหารสถานสามารถศึกษารูปแบบการสอนสำหรับชี้แนะ นิเทศ ครูผู้สอนในการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา ซึ่งจะส่งผลต่อการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้
2. เพื่อพัฒนาและนำเสนอรูปแบบการสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้
3. เพื่อประเมินรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่อง “รูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา เกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้

หลายทฤษฎีองค์ความรู้ร่วมสมัย เน้นความรู้ความเข้าใจในการสร้างความรู้ และช่วยให้ผู้เรียนจัดระเบียบและสร้างสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลใหม่และข้อมูลที่มีอยู่ในหน่วยความจำ นักทฤษฎีได้เริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ขั้นพื้นฐาน ข้อสมมติฐาน และเริ่มต้นที่จะนำวิธีการคอนสตรัคติวิสต์มาเป็นแนวทางในการเรียนรู้และเข้าใจความรู้ การเรียนรู้ “เป็นฟังก์ชันของวิธีการที่บุคคลสร้างความรู้ความเข้าใจจากประสบการณ์ของเขาหรือเธอเอง” คอนสตรัคติวิสต์มีรากฐานจากหลายมุมมอง ทั้งปรัชญาและจิตวิทยาของยุคนี้ โดยเฉพาะในยุคของเพียเจต์, บรูเนอร์และกูดแมน (Perkins, D., 1999 : 6-11) แต่ในปีที่ผ่านมาคอนสตรัคติวิสต์ได้กลับมาเป็นที่สนใจมากยิ่งขึ้นในหลายสาขาวิชาที่แตกต่างกัน รวมทั้งการออกแบบการเรียนการสอน (Bogdan, R.C. and Biklen, S.K., 1982)

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสาร

การสื่อสารภาษาอังกฤษโดยมากจะเป็นไปในรูปแบบของการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งนักวิชาการได้เสนอแนวคิดที่หลากหลายโดยการเรียนรู้ทางด้านภาษาทำให้ผู้เรียนมีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือความมีสมรรถนะสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่ง คานเด และสวैन (Canale M. & Swain M., 1980) ให้ความเห็นว่าผู้ที่มีสมรรถนะสื่อสารมีสมรรถนะ 4 ประการ ดังนี้ต่อไปนี้เป็น

1. สมรรถนะภาษา (Linguistic competence) สมรรถนะภาษาเริ่มตั้งแต่หน่วยเสียง หน่วยคำเล็กที่สุดที่มีความหมาย และหน่วยทางวากยสัมพันธ์ที่มีขนาดใหญ่ สมรรถนะนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้กฎเกณฑ์ แต่หมายรวมถึงความสามารถในการนำกฎเกณฑ์นั้นมาใช้ให้เป็นที่เข้าใจ

2. **สามัคติยะภาษาในสังคม (Sociolinguistic competence)** ผู้ที่สามัคติยะสื่อสารไม่ได้มีเพียงความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่จะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในการใช้ภาษาด้วย นั่นคือ ให้เหมาะสมกับสถานภาพของผู้ส่งและผู้รับสาร (Role) สถานที่ที่เกิดการสื่อสาร (Setting) ทำเนียบภาษา (Register) เป็นต้น

3. **สามัคติยะสัมพันธสาร (Discourse competence)** สัมพันธสารไม่ได้หมายถึงการทำความเข้าใจกับความสัมพันธ์ภายในประเทศ แต่หมายถึงการตีความหมายความเกี่ยวข้องกันระหว่างชุดของประโยคเพื่อหาความหมายรวมที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อความที่ไม่มี ความเชื่อมโยงให้เห็นอย่างเด่นชัด ถ้าผู้ส่งและผู้รับสารมีสามัคติยะสัมพันธสารแล้วจะทำให้สามารถรับและส่งสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. **สามัคติยะกลยุทธ์ (Strategic competence)** ในการสื่อสาร ไม่มีผู้ใดสามารถดำเนินการสื่อสารไปได้อย่างราบรื่นโดยไม่มีอุปสรรค ผู้ที่มีสามัคติยะสื่อสารจึงจำเป็นต้องมีสามัคติยะกลยุทธ์ เพื่อที่จะช่วยให้การสื่อสารดำเนินต่อเนื่องบรรลุเป้าหมายที่ต้องการได้ กลยุทธ์เหล่านี้อาจประกอบด้วย การพูดซ้ำ การพูดใหม่ การลังเล การเดา การย้ำ การรูก การเปลี่ยนน้ำเสียง การใช้ท่าทางประกอบ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยผสมผสานวิธี โดยมีทั้งการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยเป็นกระบวนการศึกษาวิจัยรูปแบบการเรียนรู้ การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้

2. กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คือ เยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ จำนวน 30 คน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัย คือ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ที่เกี่ยวข้อง มีกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และหาข้อสรุปแนวทางการในการนำเสนอรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่ จำนวน 10 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interviews) เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นตามกรอบเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าโดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview)

แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นตามกรอบเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน

การเรียนรู้ โดยเนื้อหาของแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่า ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยกระบวนการเรียนรู้แบบรวมพลัง 5 ขั้นตอน (5 STEPs Collaborative Learning Process) โดยมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 5 ข้อ ประกอบด้วย 1. ขั้นเสนอสิ่งเร้าและระบุคำถามสำคัญ (Stimulating and Key Questioning) 2. ขั้นแสวงหาสารสนเทศและวิเคราะห์ (Searching and Analyzing) 3. ขั้นอภิปรายและสร้างความรู้ (Discussing and Constructing) 4. ขั้นสื่อสารและสะท้อนคิด (Communicating and Reflecting) และ 5. ขั้นประยุกต์และตอบแทนสังคม (Applying and Serving)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการวิจัยในลักษณะของการวิจัยในภาคสนาม (Field Study) โดยดำเนินการใน 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 การจัดประชุมทีมวิจัย เพื่อชี้แจงความรู้ความเข้าใจและจัดสร้างการจัดสร้างเครื่องมือประกอบการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

ระยะที่ 2 การตรวจเยี่ยมพื้นที่เบื้องต้น (Community Meeting) เป็นกระบวนการในขั้นตอนเริ่มต้นของการดำเนินงานวิจัย เป็นการบูรณาการวิจัย เข้าถึงพื้นที่ศึกษาของโครงการ โดยการให้นักวิจัยได้เรียนรู้และสัมผัสกับสภาพแวดล้อมของพื้นที่วิจัยอย่างใกล้ชิดเพื่อที่จะได้วางแผนการศึกษาวิจัยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการวิจัยต่อไป

ระยะที่ 3 การลงสำรวจและจัดเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Study) โดยการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยโดยการทำจดหมายและประสานงานติดต่อเพื่อขออนุญาตทำวิจัยกับกลุ่มประชากรเป้าหมาย

ระยะที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล และกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และหาข้อสรุปแนวทางการในการนำเสนอรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าโดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้

ระยะที่ 5 การดำเนินการนำเสนอรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าโดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ ที่ได้รับจากกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ มาสร้างเป็นสื่อนวัตกรรมเพื่อเผยแพร่

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

คณะผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามเนื้อหา (Content analysis) แล้วสรุปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลจากการวิเคราะห์จากเอกสาร ประกอบกับข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม (Questionnaire) และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย “รูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้” นักวิจัยจึงนำเสนอผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

ผลการวิจัยจากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่าการออกแบบรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่ควรเน้นการใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์ทางวัฒนธรรมและสังคมที่มีอยู่ของชุมชนอย่างเต็มที่ โดยผสมผสานแนวทางการสอนที่เน้นการสื่อสารและประสบการณ์จริงเข้ากับกรอบทฤษฎีการได้มาซึ่งภาษาที่สอง เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่สนับสนุน มีความหมาย และกระตุ้นให้เยาวชนกล้าใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเชื่อมโยงกับโลกภายนอกและภาคภูมิใจในรากเหง้าของตนเอง

ผลการวิจัยจากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า ผลการพัฒนารูปแบบการสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า

1) การบูรณาการกิจกรรมในชุมชน (Community Activities Integrations) คือ การเรียนรู้ทักษะภาษาผ่านกิจกรรมที่ชุมชนมีการดำเนินการ โดยในแต่ละปีแต่ละชุมชนได้มีการรวมตัวกันเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการตระหนักและสร้างความร่วมมือร่วมใจของคนในชุมชนซึ่งเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์และทำให้เยาวชนสามารถบูรณาการการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้การเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ชุมชนดำเนินการในแต่ละกิจกรรมทำให้เยาวชนได้เข้าถึงความเป็นอัตลักษณ์ชุมชนต่าง ๆ

2) การเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญในชุมชน (Community Experts) คือ การได้เรียนรู้จากปราชญ์ชุมชน ผู้มีความรู้ ความสามารถ หรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ ชำนาญ มีทักษะที่สอดคล้องกับแหล่งเรียนรู้ในชุมชน เพื่อเป็นผู้ให้ข้อมูลพื้นฐานเป็นเบื้องต้นสำหรับเยาวชนที่เข้าไปเรียนรู้ ซึ่งในแต่ละชุมชนมีบุคลากรที่มีความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่เป็นผู้ให้ความรู้ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

3) ความร่วมมือของชุมชน (Community Cooperations) คือ การได้รับความร่วมมือจากชุมชนถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีเนื่องด้วยการจัดการเรียนรู้โดยชุมชนย่อมมีการลงพื้นที่เพื่อเรียนรู้ การได้รับประสบการณ์ตรงจากการใช้ชุมชนในการเรียนรู้ทำให้เยาวชนได้รับข้อมูลที่ถูกต้องเพื่อนำมาวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นำข้อมูลมาวางแผนต่อยอดในกิจกรรมอื่นต่อไปได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น

4) การใช้ทรัพยากรในชุมชน (Community Used Resources) คือ การเข้าถึงชุมชนเป็นปัจจัยที่ทำให้เยาวชนที่ร่วมกิจกรรมต้องได้รับเพื่อให้เกิดความร่วมมือจากชุมชน นอกจากปัจจัยด้านบุคลากรและความร่วมมือจากชุมชน การลงพื้นที่สำหรับการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชน เนื่องจากเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชุมชนจะต้องได้รับความร่วมมือ อนุญาตจากชุมชนก่อนเพื่อให้การเรียนรู้และพัฒนาประสบการณ์ของเยาวชนได้รับการพัฒนาตามศักยภาพอย่าง

เหมาะสม

ผลการวิจัยจากวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 พบว่า ผลการประเมินรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า

1) ผลการประเมินการนำรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เมืองเก่าจังหวัดแพร่ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 15.13 คะแนน และ 16.90 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนของเยาวชนที่เรียนรู้ในกิจกรรมการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้

การทดสอบ	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{D}$	S.D. _D	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	15.13	1.50	1.77	1.41	6.88*	0.0000
หลังเรียน	16.90	1.12				

2) ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า รูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ อยู่ในระดับ มาก ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้

ที่	การเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1	ขั้นเสนอสิ่งเร้าและระบุคำถามสำคัญ (Stimulating and Key Questioning)	4.19	0.74	มาก
2	ขั้นแสวงหาสารสนเทศและวิเคราะห์ (Searching and Analyzing)	4.27	0.69	มาก
3	ขั้นอภิปรายและสร้างความรู้ (Discussing and Constructing)	4.16	0.75	มาก
4	ขั้นสื่อสารและสะท้อนคิด (Communicating and Reflecting)	4.20	0.73	มาก
5	ขั้นประยุกต์และตอบแทนสังคม (Applying and Serving)	4.17	0.76	มาก
	รวม	4.20	0.73	มาก

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัย “รูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้” นักวิจัยจึงนำผลการศึกษามาอภิปราย ดังต่อไปนี้

จากผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่าการออกแบบรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่ควรเน้นการใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์ทางวัฒนธรรมและสังคมที่มีอยู่ของชุมชนอย่างเต็มที่ โดยผสมผสานแนวทางการสอนที่เน้นการสื่อสารและประสบการณ์จริงเข้ากับกรอบทฤษฎีการได้มาซึ่งภาษาที่สอง เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่สนับสนุน มีความหมาย และกระตุ้นให้เยาวชนกล้าใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเชื่อมโยงกับโลกภายนอกและภาคภูมิใจในรากเหง้าของตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศน์พล ชื่นจิตต์, ไอลดา มณีภาศ และณัฐธิดา ดวงแก้ว (2566) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อการจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์ชุมชนพื้นที่สูง จังหวัดเชียงราย” พบว่า 1) แหล่งเรียนรู้ในชุมชนที่เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์ชุมชนมีลักษณะการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกันตามภูมิปัญญาที่สนใจ ได้แก่ แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาความเชื่อและพิธีกรรม แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาวิถีชีวิต แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาดนตรีและศิลปหัตถกรรม แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาภาษาและวัฒนธรรม แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาสมุนไพร สุขภาพ และอาหาร 2) การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมีกระบวนการ 9 ขั้นตอน ดังนี้ 1. สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ 2. ศึกษาข้อมูลองค์ความรู้ทุนทางสังคมและศักยภาพของชุมชนท้องถิ่น 3. การกำหนดแหล่งเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของชุมชน 4. กำหนดแนวทางการพัฒนาแหล่งเรียนรู้และสร้างเนื้อหาการเรียนรู้ที่เหมาะสม 5. การพัฒนาครูภูมิปัญญาท้องถิ่น 6. การพัฒนาในด้านของสื่อการสอน 7. ดำเนินการพัฒนาแหล่งเรียนรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยตามแนวทางที่กำหนดไว้ 8. การประสานภาคีเครือข่ายในการส่งเสริมแหล่งเรียนรู้ 9. การประเมินผลจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัย 3) การพัฒนานวัตกรรมจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัย โดยภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.34 ซึ่งแสดงว่า นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัย ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้ และผลความพึงพอใจและความรู้ความเข้าใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรม โดยรวมอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 ซึ่งแสดงว่า ผู้เข้าร่วมกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยมีความพึงพอใจและเมื่อเรียนรู้นวัตกรรมทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของแหล่งภูมิปัญญาทำให้ชุดกิจกรรมฉบับนี้น่าไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยของชุมชนได้

จากผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า ผลการพัฒนารูปแบบการสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า

- 1) การบูรณาการกิจกรรมในชุมชน (Community Activities Integrations) คือ การเรียนรู้ทักษะ

ภาษาผ่านกิจกรรมที่ชุมชนมีการดำเนินการ โดยในแต่ละปีแต่ละชุมชนได้มีการรวมตัวกันเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการตระหนักและสร้างความร่วมมือร่วมใจของคนในชุมชนซึ่งเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์และทำให้เยาวชนสามารถบูรณาการการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้การเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ชุมชนดำเนินการในแต่ละกิจกรรมทำให้เยาวชนได้เข้าถึงความเป็นอัตลักษณ์ชุมชนต่าง ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภารดี อนันต์นาวิ, สถาพร พุทธิพิฏฐกุล และปัทมา จันปัญญา (2561) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อการจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์ขมุบนพื้นที่สูง จังหวัดเชียงราย” พบว่า 1. ปัญหาการจัดการแหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียนของโรงเรียนในกลุ่มเครือข่ายวังบูรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้น ด้านการดำเนินการใช้แหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียน อยู่ในระดับปานกลาง 2. ผลการเปรียบเทียบปัญหาการจัดการแหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียนของโรงเรียนในกลุ่มเครือข่ายวังบูรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 จำแนกตามเพศและประสบการณ์การทำงาน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จำแนกตามขนาดของโรงเรียน โดยรวมและ รายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. แนวทางพัฒนาการจัดการแหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียนของโรงเรียนในกลุ่มเครือข่ายวังบูรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 ด้านการวางแผนการใช้แหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียน ควรจะต้องได้รับการจัดสรรงบประมาณสำหรับการสร้างและปรับปรุงแหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียน ด้านการดำเนินการใช้แหล่งเรียนรู้ ควรส่งเสริมให้ครูมีความรู้ในการใช้แหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียน ด้านการประเมินการใช้แหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียน ควรให้ครูและนักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินเพื่อที่จะได้แนวทางในการปรับปรุงแหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียนที่หลากหลาย และด้านการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียนควรดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียนให้สมบูรณ์พร้อมใช้งานอยู่เสมอ

2) การเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญในชุมชน (Community Experts) คือ การได้เรียนรู้จากปราชญ์ชุมชน ผู้มีความรู้ ความสามารถ หรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ ชำนาญ มีทักษะที่สอดคล้องกับแหล่งเรียนรู้ในชุมชน เพื่อเป็นผู้ให้ข้อมูลพื้นฐานเป็นเบื้องต้นสำหรับเยาวชนที่เข้าไปเรียนรู้ ซึ่งในแต่ละชุมชนมีบุคลากรที่มีความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่เป็นผู้ให้ความรู้ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุปกิต ทรวงทองกลาง (2563) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี” พบว่า 1. องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ สมรรถนะด้านกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ ด้านความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพ ด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพด้านสมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง 2. รูปแบบการสอน

ภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ประกอบด้วย 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) สารการเรียนรู้ 4) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนฐานสมรรถนะ ประกอบด้วย 5 ขั้น 4.1) ขั้นสร้างความตระหนัก 4.2) ขั้นเสนอสถานการณ์ 4.3) ขั้นตอนแบบสถานการณ์ 4.4) ขั้นดำเนินการตามบทบาท และประสบความสำเร็จ 4.5) ขั้นสรุปผลอภิปรายผล และ 5) การวัดและประเมินผลฐานสมรรถนะ 3. การทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พบว่า เมื่อเรียนจบแล้วนักเรียนมีสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และในระหว่างเรียนเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 3.1) ด้านความรู้ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3.2) ด้านทักษะนักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสูงขึ้นตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3.3) ด้านคุณลักษณะเฉพาะของผู้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ นักเรียนมีคุณลักษณะอยู่ในระดับมาก

3) ความร่วมมือของชุมชน (Community Cooperations) คือ การได้รับความร่วมมือจากชุมชน ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีเนื่องด้วยการจัดการเรียนรู้โดยชุมชนย่อมมีการลงพื้นที่เพื่อเรียนรู้ การได้รับประสบการณ์ตรงจากการใช้ชุมชนในการเรียนรู้ทำให้เยาวชนได้รับข้อมูลที่ถูกต้องเพื่อนำมาวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นำข้อมูลมาวางแผนต่อยอด ในกิจกรรมอื่นต่อไปได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุบัติทรวงทองกลาง (2563) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “การพัฒนาแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี” พบว่า 1. องค์ประกอบของสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ สมรรถนะด้านกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษาเพื่ออาชีพ ด้านความเข้าใจในระดับข้อความเกี่ยวกับงานอาชีพด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายทางอาชีพ ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมในงานอาชีพด้านสมรรถนะของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง 2. รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ประกอบด้วย 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) สารการเรียนรู้ 4) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนฐานสมรรถนะ ประกอบด้วย 5 ขั้น 4.1) ขั้นสร้างความตระหนัก 4.2) ขั้นเสนอสถานการณ์ 4.3) ขั้นตอนแบบสถานการณ์ 4.4) ขั้นดำเนินการตามบทบาทและประสบความสำเร็จ 4.5) ขั้นสรุปผลอภิปรายผล และ 5) การวัดและประเมินผลฐานสมรรถนะ 3. การทดลองใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พบว่า เมื่อเรียนจบแล้วนักเรียนมีสมรรถนะการสื่อสาร

ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และในระหว่างเรียนเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 3.1) ด้านความรู้ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3.2) ด้านทักษะนักเรียนมีพัฒนาการทักษะภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสูงขึ้นตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3.3) ด้านคุณลักษณะเฉพาะของผู้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ นักเรียนมีคุณลักษณะอยู่ในระดับมาก

4) การใช้ทรัพยากรในชุมชน (Community Used Resources) คือ การเข้าถึงชุมชนเป็นปัจจัยที่ทำให้เยาวชนที่รวมกิจกรรมต้องได้รับเพื่อให้เกิดความร่วมมือจากชุมชน นอกจากปัจจัยด้านบุคลากรและความร่วมมือจากชุมชน การลงพื้นที่สำหรับการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชน เนื่องจากเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชุมชนจะต้องได้รับความร่วมมือ อนุญาตจากชุมชนก่อนเพื่อให้การเรียนรู้และพัฒนาประสบการณ์ของเยาวชนได้รับการพัฒนาตามศักยภาพอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภารดี อนันต์นารี, สถาพร พุทธิพิฏฐกุล และปัทมา จันปัญญา (2561) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อการจัดการเรียนรู้ตามอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ชุมชนพื้นที่สูง จังหวัดเชียงราย” พบว่า 1. ปัญหาการจัดการแหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียนของโรงเรียนในกลุ่มเครือข่ายวังบูรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้น ด้านการดำเนินการใช้แหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียน อยู่ในระดับปานกลาง 2. ผลการเปรียบเทียบปัญหาการจัดการแหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียนของโรงเรียนในกลุ่มเครือข่ายวังบูรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 จำแนกตามเพศและประสบการณ์การทำงาน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จำแนกตามขนาดของโรงเรียน โดยรวมและ รายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. แนวทางพัฒนาการจัดการแหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียนของโรงเรียนในกลุ่มเครือข่ายวังบูรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 ด้านการวางแผนการใช้แหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียน ควรจะต้องได้รับการจัดสรรงบประมาณสำหรับการสร้างและปรับปรุงแหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียน ด้านการดำเนินการใช้แหล่งเรียนรู้ ควรส่งเสริมให้ครูมีความรู้ในการใช้แหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียน ด้านการประเมินการใช้แหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียน ควรให้ครูและนักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินเพื่อที่จะได้แนวทางในการปรับปรุงแหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียนที่หลากหลาย และด้านการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียนควรดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งเรียนรู้ นอกห้องเรียนให้สมบูรณ์พร้อมใช้งานอยู่เสมอ

จากผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 พบว่า ผลการประเมินรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า

1) ผลการประเมินการนำรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เมืองเก่าจังหวัดแพร่ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 15.13

คะแนน และ 16.90 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนและหลังเรียนพบว่า คะแนนหลังเรียนของเยาวชนที่เรียนรู้ในกิจกรรมการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่ โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า รูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ อยู่ในระดับ มาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศน์พล ชื่นจิตต์, ไอลดา มณีภาศ และณัฐธิดา ดวงแก้ว (2566) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อการจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์ชุมชนพื้นที่สูง จังหวัดเชียงราย” พบว่า 1) แหล่งเรียนรู้ในชุมชนที่เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์ชุมชนมีลักษณะการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกันตามภูมิปัญญาที่สนใจ ได้แก่ แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาความเชื่อและพิธีกรรม แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาวิถีชีวิต แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาดนตรีและศิลปหัตถกรรม แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาภาษาและวัฒนธรรม แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาสมุนไพร สุขภาพ และอาหาร 2) การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น มีกระบวนการ 9 ขั้นตอน

องค์ความรู้จากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง “รูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษของเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่าจังหวัดแพร่โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้” ผู้วิจัยได้สังเคราะห์องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย
(ที่มา: ปัญญา สุนันตา และคณะ, 2568)

จากภาพที่ 1 นักวิจัยได้ศึกษาและเสนอองค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัยซึ่งอธิบายได้ดังนี้

1) การบูรณาการกิจกรรมในชุมชน (Community Activities Integrations) คือ การเรียนรู้ทักษะภาษาผ่านกิจกรรมที่ชุมชนมีการดำเนินการ โดยในแต่ละปีแต่ละชุมชนได้มีการรวมตัวกันเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการตระหนักและสร้างความร่วมมือร่วมใจของคนในชุมชนซึ่งเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์และทำให้เยาวชนสามารถบูรณาการการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้การเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ชุมชนดำเนินการในแต่ละกิจกรรมทำให้เยาวชนได้เข้าถึงความเป็นอัตลักษณ์ชุมชนต่าง ๆ เช่น ชุมชนพระนอนที่มีกิจกรรมกาดกองเก่าในทุกเย็นวันเสาร์ เป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ มีการขายสินค้า อาหาร รวมถึงกิจกรรมที่ทำให้เยาวชนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านรายละเอียดต่าง ๆ ที่ปรากฏตลอดทุกช่วงระยะเวลา ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้คำศัพท์จากสินค้า หรือแม้กระทั่งการได้สนทนาโดยใช้ภาษาอังกฤษเนื่องจากกาดกองเก่าได้รับความนิยมเป็นอย่างมากของจังหวัดแพร่ อีกทั้งยังเป็นพื้นที่สำหรับการซื้อขายสินค้า อาหาร และกิจกรรมต่าง ๆ จึงมักจะมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่มีโอกาสได้เข้ามาบริเวณพื้นที่กาดกองเก่าเป็นประจำ นอกจากกาดกองเก่าที่เกิดขึ้นทุกเย็นวันเสาร์ ในเขตพื้นที่เมืองเก่ายังมีกิจกรรมนั่งรถชมเมืองที่มี

การดำเนินการโดยเทศบาลเมืองแพร่ที่จัดตารางสำหรับชมสถานที่สำคัญในเขตพื้นที่เมืองเก่า เยาวชนที่เข้าร่วมจะได้เกิดทักษะการเรียนรู้ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ คำศัพท์ที่ใช้ในแต่ละสถานที่ จึงถือได้ว่าเป็นการพัฒนาภาษาอังกฤษแบบบูรณาการโดยใช้กิจกรรมของชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้

2) การเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญในชุมชน (Community Experts) คือ การได้เรียนรู้จากปราชญ์ชุมชน ผู้มีความรู้ ความสามารถ หรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ ชำนาญ มีทักษะที่สอดคล้องกับแหล่งเรียนรู้ในชุมชน เพื่อเป็นผู้ให้ข้อมูลพื้นฐานเป็นเบื้องต้นสำหรับเยาวชนที่เข้าไปเรียนรู้ ซึ่งในแต่ละชุมชนมีบุคลากรที่มีความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่เป็นผู้ให้ความรู้ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นชุมชนที่อยู่ในตัวเมืองจึงมีผู้ที่มีความรู้อยู่มาก การเข้าถึงและได้เรียนรู้จากท่านเหล่านั้นย่อมส่งผลให้เยาวชนได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์โดยตรง การที่เยาวชนได้ลงพื้นที่ศึกษาข้อมูลทำให้เกิดทักษะการเรียนรู้ที่เฉพาะชุมชน ทำให้ได้รับข้อมูลตรง รวมถึงการเรียนรู้จากชุมชนทำให้ผู้ที่อยู่ในชุมชนนำเยาวชนที่ร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เข้าถึงแหล่งข้อมูลได้สะดวกยิ่งขึ้น

3) ความร่วมมือของชุมชน (Community Cooperations) คือ การได้รับความร่วมมือจากชุมชนถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีเนื่องด้วยการจัดการเรียนรู้โดยชุมชนย่อมมีการลงพื้นที่เพื่อเรียนรู้ การได้รับประสบการณ์ตรงจากการใช้ชุมชนในการเรียนรู้ทำให้เยาวชนได้รับข้อมูลที่ถูกต้องเพื่อนำมาวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นำข้อมูลมาวางแผนต่อยอดในกิจกรรมอื่นต่อไปได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น ดังนั้นความร่วมมือจากชุมชนถือได้ว่าเป็นกระบวนการที่ต้องได้รับการยอมรับจากชุมชนเพื่อให้เยาวชนได้เข้าถึงชุมชน และได้รับประสบการณ์ตรงที่มาจากชุมชน

4) การใช้ทรัพยากรในชุมชน (Community Used Resources) คือ การเข้าถึงชุมชนเป็นปัจจัยที่ทำให้เยาวชนที่ร่วมกิจกรรมต้องได้รับเพื่อให้เกิดความร่วมมือจากชุมชน นอกจากปัจจัยด้านบุคลากรและความร่วมมือจากชุมชน การลงพื้นที่สำหรับการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชน เนื่องจากเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชุมชนจะต้องได้รับความร่วมมือ อนุญาตจากชุมชนก่อนเพื่อให้การเรียนรู้และพัฒนาประสบการณ์ของเยาวชนได้รับการพัฒนาตามศักยภาพอย่างเหมาะสม นอกจากนี้การจะใช้ทรัพยากรที่อยู่ในชุมชนต้องมีผู้ที่มีความเชี่ยวชาญที่มีความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ให้คำชี้แนะกับเยาวชนเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายต่อทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชนเกิดความเสียหายได้

สรุปและขอเสนอแนะ

การออกแบบรูปแบบการเรียนรู้การสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับเยาวชนในพื้นที่เขตเมืองเก่า จังหวัดแพร่ เน้นการใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์ทางวัฒนธรรมและสังคมที่มีอยู่ของชุมชนอย่างเต็มที่ โดยผสมผสานแนวทางการสอนที่เน้นการสื่อสารและประสบการณ์จริงเข้ากับกรอบทฤษฎีการได้มาซึ่งภาษาที่สอง นอกจากนี้ การเรียนรู้ทักษะภาษาผ่านกิจกรรมที่ชุมชนมีการดำเนินการ โดยในแต่ละปีแต่

ละชุมชนได้มีการรวมตัวกันเพื่อจัดกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญในชุมชน มีความร่วมมือของชุมชน และทำให้เยาวชนได้ใช้ทรัพยากรในชุมชนในการเข้าถึงชุมชนเป็นปัจจัยที่ทำให้เยาวชนที่ร่วมกิจกรรมต้องได้รับเพื่อให้เกิดความร่วมมือจากชุมชน ดังนั้น ผู้วิจัยเสนอข้อเสนอแนะในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

- 1) หน่วยงานที่มีหน้าที่ดูแลพื้นที่เมืองเก่าควรมีแนวทางหรือนโยบายในการพัฒนาเยาวชนให้ได้รับการพัฒนาด้านองค์ความรู้ท้องถิ่นเพื่อจะเป็นพื้นฐานในการเป็นผู้นำเที่ยวในพื้นที่ได้อย่างถูกต้อง
- 2) ควรมีการจัดทำหลักสูตร เนื้อหา เอกสารที่มีความเกี่ยวข้องกับพื้นที่เมืองเก่าเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องและเป็นทิศทางเดียวกัน
- 3) ควรมีการส่งเสริมให้เยาวชนมีการพัฒนาตนเองด้านภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องโดยผู้ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญเชิงพื้นที่ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้อย่างชำนาญ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการศึกษาในประเด็นด้านประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของพื้นที่เมืองเก่าให้มากยิ่งขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนาพื้นที่และแหล่งท่องเที่ยว
- 2) ควรมีการพัฒนาหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารภาษาอังกฤษที่สามารถนำไปใช้ได้และเหมาะสมกับแต่ละพื้นที่ แต่ละสถานที่ หรือแยกเป็นสถานที่เพื่อให้มีความละเอียดในเนื้อหา

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). *แนวทางปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมการเกษตรแห่งประเทศไทย
- ทัศนพล ชื่นจิตต์. ไอลดา มณีภาส และณัฐธิดา ดวงแก้ว. (2566). การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อการจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์มุบนพื้นที่สูง จังหวัดเชียงราย. *วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*. 8(2), 47-60.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข. (2561). *การเรียนรู้เชิงรุกแบบรวมพลังกับ PLC เพื่อการพัฒนา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ภารดี อนันต์นาวิ. สถาพร พงษ์พิบูล และปัทมา จันปัญญา. (2561). การศึกษาปัญหาและแนวทางพัฒนาการจัดการแหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียนของโรงเรียนในกลุ่มเครือข่ายวังบูรพา จังหวัดสระแก้ว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7. *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา*. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา
- มินตรา ไชยชนะ. สรศักดิ์ เชี่ยวชาญ และสุภารัตน์ ทองเณร. (2559). ปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับในโรงแรมจังหวัดน่านในทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ. *การ*

ประชุมวิชาการมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ครั้งที่ 9. ตีพิมพ์ : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลศรีวิชัย

สุธรรม ส่องศิริ. (2561). ยุทธศิลป์ : แนวทางการบรรลุยุทธศาสตร์อย่างเกินความคาดหวัง.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา

อุปกิต ทรวงทองกลาง. (2563). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการ
สื่อสารภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามนโยบายยุทธศาสตร์
ชาติ 20 ปี. *คุณูปการนิพนธ์ปรัชญาคุษุภักดิ์บัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน*. บัณฑิตวิทยาลัย
: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

Bogdan. R.C. and Biklen. S.K.. (1982). *Qualitative research for education an introduction to theory
and methods*. Boston : Allyn and Bacon.

Canale M. & Swain M.. (1980). *Theoretical Base of Communicative Approaches to Second Language
Teaching and Testing*.

Perkins. D.. (1999). The Many Faces of Constructivism. *Education Leadership*, 57(3), 6–11.